

CULTURA ROMÂNĂ INTERBELICĂ ÎN FAȚA CORUPȚIEI ACADEMICE ACTUALE: O PAGINĂ DE „CORECTITUDINE ACADEMICĂ”

Tenacitatea – nu inerția, ci tenacitatea – birocrăției universitare este formidabilă. În fața ei, nu există bătrâni și tineri, femei și bărbați, și desigur că nu există pluralism politic. Birocrația este „apolitică”, adică oportunistă. Comportamentul ei este în acord cu cel al așa-numitei clase politice: se tace în fața observațiilor, se depășesc momentele neplăcute prin obturarea oricăror dezbateri, deci și a eventualelor critici ce s-ar contura, se ocupă tot timpul cu chestiuni inutile și plictisitoare pentru ca subordonații să dorească din răspuțeri să încheie *tête à tête*-ul cu șefii, sau cu chestiuni colaterale și care nu pun sub semnul întrebării continuitatea tipului de conducere, se aduc în derizoriu problemele de principiu aduse eventual în discuție de naivi lipsiți de *savoir faire*-ul birocratic, astfel încât totul să se dizolve în mlaștina lui „rămâne cum am vorbit”.

În domeniul universitar, acest blestem al continuității în metehnele căftăniților și ale anturajului lor are urmări asupra structurării societății pe termen lung. El este însă într-adevăr puternic, dacă pare să-și arunce umbra și asupra celor mai bine-intenționate încercări de a-l îndepărta. Coaliția pentru Universități Curate a inițiat un proiect de monitorizare a integrității sistemului universitar românesc, în care să urmărească, între altele, corectitudinea academică - plagiatul, performanța în cercetare, desfășurarea procesului academic; cu atât mai mult cu cât acordarea sporurilor financiare trebuie să depindă de această corectitudine.

Ei bine, există metode de a transmite monitorilor cele mai „okay” date: nu există probleme, este cuvântul de ordine, iar dacă mai apare câte ceva, este „a fost (mai degrabă din partea unora care...), dar s-a rezolvat”. Așa că nu este vorba de inerție, ci de *inițiativa conștientă și sistematică a unor structuri de putere* generată de interesul acestora de a-și prezerva pozițiile. Astfel încât, discursul lor este adecvat situației.

În acest cadru însă se manifestă personalitatea autoritară, cum spunea Adorno. Exemplul pe care îl dau e ilar, dacă nu trist.

Dna director de departament Angela Banciu – șef fără întreruperi din 1990 –, și încă la Departamentul de Pregătirea Personalului Didactic și Științe Socio-Umane de la Universitatea Politehnica din București, istoric de formație, nu a scris niciodată nici un articol în vreo revistă de specialitate istorică. Nici din țară, și nici din străinătate. Dar are nevoie de puncte pentru evaluare. Și atunci impune să fie publicată. Și inclusiv unde nu își are locul.

A apărut vol. IV din *Studii de istorie a filosofiei românești*, Editura Academiei Române, 2008. O carte bună, o carte de specialitate: sunt cercetări tehnice, și care relevă informații și aspecte noi, sau deosebite, sau corelații inedite, sau interpretări care ne îmbogățesc spiritul și orizontul de cunoaștere a filosofiei românești în cadrul celei universale. Ei bine, dna Banciu are aici un articol despre „Cultura interbelică – o perspectivă istorică” (p. 261-270). De la o asemenea temă ne-am fi așteptat la observații interesante, dacă nu inedite, și cu atât mai mult cu cât articolul a apărut într-o culegere dedicată unor probleme speciale, ale filosofiei. Din păcate, articolul este ca un capitol – prost – dintr-un manual de istorie slab pentru gimnaziu: după cum știm, pe la sfârșitul unor asemenea volume există și câteva cuvinte despre „cultura în perioada...”, sau ca un referat oferit elevilor pe net.

Nu există nimic care să merite reținerea acestui articol în *Studii de istorie a filosofiei românești*. Formularea este grandilocventă sau și illogică, sau și ridicolă:

„Europa a avut, în această perioadă, o evoluție paradoxală, dar pasionantă și debordantă” (p. 261) (*pentru cine pasionantă? Dna Banciu pare să trateze problemele Europei în maniera ditirambică în care, înainte, trata probabil „rolul conducător al partidului”: vezi „Europa întruchipează sintetic tot ceea ce a fost mai frumos și mai dureros pentru omenire, în evoluția ei milenară”, Prefața la Integrare europeană. Repere istorice și evoluții instituționale contemporane, coordonator: Angela Banciu, autori: Georgiana-Margareta Scurtu, Daniela*

Maricica Cotoară, Adrian Claudiu Stoica, Sergiu Țără, București, Politehnica Press, 2006, p. 5),

„orizontul problematic vast, tensiunile culturale și ideologice manifestate în aria dezbaterilor fac din încercarea de a contura, din perspectivă istorică, imaginea de ansamblu a culturii românești interbelice o adevărată aventură intelectuală” (p. 264) (*dna Banciu se socotește a fi prima care întreprinde așa ceva*),

„gândirea românească, care exprimă nivelul calitativ-valoric ridicat al culturii române” (p. 264) (*termenii aceștia de „calitativ-valoric” și alții, cum apar imediat, aparțin limbajului prețios al dogmatismului post 1989 – continuare a celui stalinist*),

„pentru noi, perioada interbelică reprezintă nu numai un izvor nesecat de bogăție spirituală, ci și o firească îndatorire morală de a reconstitui, cât mai corect, imaginea de ansamblu...” (p. 264),

„nu numai contribuția personalităților de excepție, ci și realizările celor cu statut valoric mediu, care prin numărul lor relativ mare, precum și prin profesionalismul și moralitatea de care au dat dovadă, au produs efecte benefice...” (p. 267) (*idealizarea este opusă analizei științifice, deci critice: rezultatul trăsăturilor de mai sus a fost, din păcate, susținerea majoritară a regimurilor autoritare și tăcerea oportunistă în fața încălcărilor drepturilor omului; situația nu a fost însă foarte diferită de aceea din țările dezvoltate, de exemplu, iar asta ar fi cerut explicarea; oricum – respingerea auto-adulării de tip naționalist*),

„dacă o bună parte din generația tânără se orientează spre spiritualism, aplecarea spre autohtonism și ortodoxism tinde să devină o componentă specifică epocii” (p. 267; *dar nu este o relație de adversitate între cele două părți ale frazei, deci între cele două aspecte; după cum, nu este nici o relație de consecință: limba română, dna profesoară*),

„evoluția culturii interbelice românești reflectă «vicisitudinile» unui parcurs critic față de aceasta” (p. 269) (*este greu de înțeles ce înseamnă această frază, cu sau fără ghilimelele puse în jurul sărmanelor vicisitudinilor*),

„o analiză de ansamblu a ei ne poate oferi calea îmbinării critice dintre cultural, social, religios, într-un adevărat «imperiu» informațional, aflat sub presiunea inovațiilor care urmează...” (p. 270) (*îmbinarea într-un imperiu informațional – o chestie cam delirantă*).

Și, mai important (dar limba este legată de gândire, nu?), articolul este o *simplică descriere*, ultra superficială, o *înșiruire de lucruri comune*, ultra cunoscute, și *fără a explica nimic*, înlocuind logica cu un limbaj aluziv, ce nu își are locul într-un studiu științific, o popularizare de proastă factură, *ne-oferind nici o informație sau interpretare* care să fie interesante pentru cititorii *Studiilor de istorie a filosofiei românești*.

După o introducere despre faptul că „în perioada interbelică, Europa a fost răvășită de consecințele” Primului Război Mondial, se amintește uitarea tradițiilor și faptul că „din revolta împotriva structurilor burgheze a izvorât o poziție distructivă contra tuturor valorilor (*a tuturor?*)”, iar grupul Dada „exprimând un fel de primitivism sui-generis al absurdului epocii”, alături de „impulsurile (*sic*) antiumaniste exprimate în arta interbelică și de cubiști și futuriști” (p. 262; *oare?*). Este amintit și pesimismul lui Benda și Unamuno, iar existențialismul „pune pentru prima oară în valoare esența și dimensiunile absurdului, acesta neputând evolua decât spre disperare...” (p. 263). Dar „decrești-

narea devenea din ce în ce mai amplă, mai ales în Europa Occidentală, India, Turcia sau Mexic etc” (p. 262; *termenul de secularizare, sau laicizare, pare a fi prea greu pentru autoare, lăsând la o parte îngrijorătoarea problemă a „decreștinării” din India și Turcia*), deși oamenii de cultură se apropie de biserică și de spiritualism.

Ei bine, dacă „pe plan european asistăm la o criză a raționalismului clasic”, „elita intelectuală românească a conștientizat criza”, dar *nu urmează nicidcum o ilustrare a acestei afirmații*, ci un șir de aluzii despre cât de important este să nu denaturăm „valorile culturale interbelice” (p. 264; *dar care au fost acestea? Autoarea nu spune*), iar „răspunsul trebuie bine formulat și cumpănit, pentru a nu se ajunge la exprimarea unor puncte de vedere greșite...” (p. 265).

Este vorba de naționalism (*nu prima dată, dna Banciu echivalează termenii cu procesele pe care aceștia le desemnează*) și, continuă autoarea, au fost dezbateri (*fără referințe concrete*) în care „asistăm la o evaluare a propriilor (*ale cui?*) instrumente, strategii și concepte pentru a pătrunde în universul lăuntric al acestei vaste problematice” (p. 265). În lucrarea dnei Banciu nu este vorba de *nici o abordare filosofică*, sau de *nici o discuție în plan filosofic*, deoarece nu se amintesc și nu se discută, necum să se interpreteze, conceptele și teoriile: dar nici nu i-ar fi cerut nimeni dnei Banciu așa ceva, din moment ce nu are nici o calificare pentru un asemenea demers; dar dacă a publicat....

Mai departe, deși „orientarea dominantă a gândirii interbelice a fost cea îndreptată spre valorile democratismului și umanismului”, „nu de puține ori”, unii, nenumiți, au alunecat „atracți în constelația ideologiilor totalitare” (p. 266; *chiar constelații nu au fost, totuși*). În ceea ce privește primul aspect, urmează o *înșiruire* de filosofi sub termenul drag dnei Banciu „pleiadă de mari personalități culturale”: care „cu o severă disciplină a gândirii, au elaborat construcții filosofice sistematice, de mare semnificație în cultura românească” (p. 266; *cărui om care citește Studii de istorie a filosofiei românești îi folosesc asemenea lucruri ultra cunoscute și exprimate într-un mod care deservește interesul pentru fenomenul filosofic românesc?*).

Este citat P.P. Negulescu, dar la subsol nu apare decât „*op. cit.*” (*care?*), la fel cum, mai înainte, în introducere, se amintește „ruptura produsă de postmodernism, termen ce se impune în cultura europeană de abia după anii 1978-1979, până atunci el fiind rar și imprecis folosit, exclusiv în SUA”, la care subsolul spune că termenul „a fost formulat, cu claritate, în cultura europeană de marele istoric al civilizațiilor Toynbee” (p. 262; *dar autoarea nu spune unde a formulat Toynbee termenul*). Este vorba de *A Study of History*, London, Oxford University, 1939, vol. 5, p. 43; în același an teologul Bernard Iddings Bell, *Religion for Living: A Book for Postmodernists*, London, The Religious Book Club, 1939, l-a folosit nu doar datorită evidențelor de criză a modernității, ci și pentru că termenul însuși apăruse la filosoful german Rudolf Pannwitz, *Die Krisis der Europaischen Kultur*, Nuremberg, Hans Karl, 1917, p. 64 - ; *oricum, este incorectă întreaga afirmație, conceptul apărând, cum am arătat, deja în 1917, iar înainte de cei doi britanici, la criticul literar spaniol Federico de Onis, Antologia de la poesia española hispano-americana: 1882-1932, Madrid, 1934, pp. XVIII-XIX, fiind apoi dezvoltat, în filosofie, dar și în arhitectură și teoria artei*).

În afară de simpla înșiruire a unor nume, în lucrare sunt aruncate fraze ce susțin un lucru sau altul, dar *fără să fie demonstrate* și fără prea mare legătură cu cele de dinainte.

Astfel, după ideea cu „orientarea dominantă” se spune că a existat o continuitate a culturii europene, de dinainte și de după primul Război Mondial. La fel, în cultura română. Și, chiar dacă în lupta dintre raționalism și iraționalism, „accentele au fost adeseori înțepătoare, lupta de idei rămâne aproape ireproșabilă” (p. 267). Adică, a existat „o lume intelectuală temperamentală...iubitoare de frumos și dornică de cultură” (*sic*; p. 268), împărțită în grupări culturale: acestea se enumeră după Gigore Georgiu în *Istoria culturii române moderne*. Numai gruparea din jurul revistei „Gândirea” este caracterizată - ca tradiționalistă -, după cum orientarea exprimată de „Neamul Românesc” este tot tradiționalistă (p. 268). Iar despre „Revista Fundațiilor Regale” se spune că „a beneficiat de colaborarea celor mai de seamă scriitori, istorici, literați sau savanți ai vremii” (*ibidem*).

Și urmează câteva rânduri despre arta românească, în care „se afirmă o pleiadă de mari artiști...” (p. 269), „de asemenea muzica românească, prin geniul creator al lui George Enescu...”.

După 1990, e un „curs năvalnic” (p. 289) în care, însă, unii îi mai culpabilizează pe cei din generația tânără interbelică, iar alții arată „compromisul și conformismul celor care s-au integrat noii societăți socialiste” (p. 269).

Finalul este prea frumos pentru a nu fi citat în întregime, deși am mai amintit pasaje din el: „Dacă postmodernismul reprezintă «o perspectivă din care se pot pune întrebări despre modernitate», pentru a reface legătura cu trecutul, a revaloriza mediul natural, din perspectiva unei «gândiri nu atât fragmentate, cât a pluralității», evoluția culturii interbelice românești reflectă «vicisitudinile» unui parcurs critic față de aceasta. Iar o analiză de ansamblu a ei ne poate oferi calea îmbinării critice dintre cultural, social, religios, într-un adevărat «imperiu» informațional, aflat sub presiunea inovațiilor care urmează, ajutându-ne totodată, să ne distanțăm de gândirea unor intelectuali care, sub influența «valului» totalitar, și-au manifestat disponibilitatea pentru un set de valori străine principiilor democratice...” (p. 269-270).

Am dorit să redau cât mai fidel lucrarea dnei Banciu: ar fi păcat să se creadă că recenzia de față ar fi doar o răstălmăcire. Înainte de a încheia această parte, să reținem și câteva, să le spunem neglijențe: „sentimentele religioase au fost prezente în cultura românească încă de la sfârșitul secolului al XIX-lea” (p. 267; *va*). Iar în perioada interbelică, „afinitățile religioase (*sic*) se exprimau, în bună măsură, cu moderație (*sic*), etnia nefiind pusă deasupra credinței, ea nereprezentând un temei pentru afirmarea fâțișă a naționalismelor” (p. 267; *va*). Of, logica: păi dacă se exprimau cu moderație, de ce trebuiau să fie pe primul plan, cum este sugestia că etnia nu ar trebui pusă înaintea credinței? Cum s-ar fi exprimat „afinitățile religioase” fără moderație, să se așeze înaintea primului plan? Iar etnia era definită și prin credință, pe lângă faptul că *a reprezentat un temei pentru afirmarea naționalismelor*.

Nu este cazul să discutăm aici problemele în sine ale culturii românești interbelice. Dacă are năstrușnicia de a menționa postmodernismul – fără însă a-i releva sensurile luate eventual în seamă și fără a-l lega de manifestări culturale specifice din perioada interbelică -, articolul nu prezintă *nici o abordare istorică*, adică *nu cercetează critic articularea fenomenelor*

istorice, restrânse oricum la „Europa și noi”.

Dacă titlul se referă la ansamblul culturii interbelice, conținutul este focalizat pe legătura dintre cultura europeană interbelică și cea românească:

„cu toate neajunsurile ei, (*tragică exprimare, în tiparul limbajului de lemn*) izvorâte și din criza politică profundă a Europei (*deci „neajunsurile” nu ar reflecta defel criza politică din România acelor vremi*), cultura interbelică a marcat integrarea valorilor autohtone în circuitul universal” (p. 268; *verbul a marca nu își are locul*).

Ceea ce este incalificabil este însă imaginea mai mult decât depășită despre conceptul de cultură: aceea, înfierată demult de C P Snow, în care cultura este redusă la umanoare, excluzând-o pe cea științifică. Această imagine este originea cursurilor dnei Banciu despre cultura europeană și cultura României: o discuție încadrată exclusiv de ideologii politice. Rezultatul este însă inerentă aliniere la unele care stau la baza unei afirmații de genul: „Cruciadele reflectă ciocnirea violentă dintre două civilizații și culturi diferite...” (*Cultură și civilizație europeană*, București, Lumina Lex, 2003, p. 139; volumul este republicarea, cu alt subtitlu, a aceluiași curs din 1999).

Faptul că articolul din *Studii de istorie a filosofiei românești* este o „dezvoltare” a unui capitol din cursul dnei Banciu de *Cultură și civilizație europeană – de istorie superficială, menită unei „culturi generale” fast food* - nu face decât să ne punem semne de întrebare mai numeroase. Subtextul întregului material, evidențiat prin limbajul aluziv repetat, este discolparea, vulgar și contra-productiv făcută, a gânditorilor care au dat dovadă de „sensibile abdicări de la principiile democratice” (p. 266): polemizând cu un (*neprecizat*) vechi punct de vedere stalinist care pur și simplu i-a trecut sub tăcere pe acei gânditori, dar care nu mai exista în critica noastră începând din anii 70, autoarea *deresponsabilizează creatorul ca atare, ca și fenomenele sociale și politice românești*.

Cauza „limitelor tradiționalist-etniciste” (p. 267) este, la dna Banciu, mai degrabă criza politică din Occident, sau, la rigoare, „tratarea greșită” (p. 266; *va*) a politicului, și nu alegerea individului și nici structura socială și politică din România. Dar nici o referire competentă la „integrarea” țării noastre în civilizația europeană și la poziția țării noastre în această civilizație nu poate face abstracție de analiza socială și a raporturilor de forțe care *au circumscris, dar nu au determinat, alegerea individului*. Din acest punct de vedere, calea de a înțelege cultura română interbelică nu este nici ștergerea acelor elemente care nu le sunt pe plac culturnicilor zilei – a spiritualismului ortodoxist și tradiționalist interbelic, sau a materialismului optimist de dinainte de 1989, cu variantele sale staliniste sau dialectice – nici „învinuirea” influențelor din afară sau a „balcanismului” dâmbovițean. Filosofia ne ajută, insistând asupra condiționării sociale și, în același timp, asupra libertății individului, asupra consecințelor și asupra semnificațiilor faptelor culturale.

Dar intenția discolpării – încă o dată, proaste – a gândirii spiritualiste românești interbelice o determină pe autoare să folosească formule metaforice asexuate, dacă mi se permite această caracterizare a limbajului evaziv și neștiințific, în locul analizei de conținut a paradigmatelor ideologice asumate de filosofi: deși cauza dnei Banciu este de a reda opoziția dintre raționalism și iraționalism, „pleiada de mari personalități culturale” este menționată pur și simplu ca fiind diferită *din*

punctul de vedere al generației, „cea veche” fiind maioreșciană – dar nu se spune clar că aici a prevalat, și de ce și cum, raționalismul și orientarea democratică – iar „generația tânără”, spiritualistă (p. 266, 267, 269).

Preocupant este, de asemenea, faptul că dna Banciu simte nevoia să învinuiască și să disculpe: domnia sa nu a depășit stalinismul, chiar dacă astăzi *à rebours*, pentru care cauzele constituie în același timp vini, și nu înțelege că obiectivul analizelor culturale este de a vedea întrețeserea fenomenelor pe canavaua contextelor, și nu de a le împărți în bune – cele care sunt, firește, „dominante” – și rele. Dincolo de condiționarea socială și ideologică, după cum și dincolo de influența asupra politicilor, spiritualismul interbelic a fost unul dintre actorii dialogului filosofic și a conținut și avertismente și poteci de care gândirea filosofică trebuie să țină seama în permanenta sa încercare de auto-depășire spiralată, și nu merită să fie pecetluit în maniera în care o face dna Banciu.

Dar să nu fim prea aspri. Intenția dnei Banciu pare a fi aceea de a arăta „complexitatea” lucrurilor. Din păcate însă, fraza domniei sale dezmente intenția. Astfel, în concluzii, înaintea frazei abracadabrante deja citate, există o alta de aceeași factură – amintind ultimul discurs al lui Lefter Popescu din *Două lozuri* – și care se luptă cu o moară de vânt imaginară, dar care țintește analiza critică a perioadei interbelice: „Din păcate, carențele procesului de tranziție de la socialism la capitalism, manifestate pregnant la nivelul societății românești, se reflectă și în domeniul culturii, iar procesul de «recuperare» critică a valorilor culturii interbelice nu este lipsit de manifestarea unor atitudini polare (*sic*), exprimate de pe poziții prezenteiste, fără a se ține, uneori, seama de complexitatea factorilor socio-politici externi și interni ai perioadei interbelice, pe care suntem datori să o socotim, cu toate limitele și neajunsurile ei (*oh, dulce nostalgie a înfierării, în „documentele de partid și de stat”, a „contradicțiilor care mai persistă”*) o parte din istoria «normală» a României moderne” (p. 269; *așa e; cum spuneam mai sus, toate fenomenele culturale fac parte din istorie; atrag doar atenția asupra faptului că termenul de normal, extrem de complicat, nu își avea locul, căci ce este normal? Și de ce este cuvântul între ghilimele? Parcă Maugham a vorbit, ușor persiflant, despre „abilitatea” unora de a folosi ghilimelele*).

Nu are rost să ne întrebăm încă o dată cui folosesc asemenea înșiruiți de platitudini redundante, incorectitudini și formulări departe de standardele științifice. Dar prezența lor în *volum de specialitate* duce la deprecierea chiar a efortului din această specialitate. Vi se pare de acceptat ca un filosof sau istoric sau conferențiar la Societatea pentru răspândirea culturii să fie publicat într-un volum de geometrie aplicată cu un material *bla bla* despre importanța și apariția geometriei? Fără îndoială, oricine – și filosoful etc. – poate publica în revista de geometrie aplicată, *dacă și numai dacă ceea ce scrie este, într-adevăr, corespunzător obiectivelor și cerințelor științifice al acestei reviste de specialitate*.

De ce a putut apărea, însă, „studiul” dnei Banciu într-o culegere despre istoria filosofiei românești? Motivul este exterior teoriei, și ține de constrângerile conducerii birocratice pe care o reprezintă dna director: dlui Viorel Cernica, celui care coordonează volumul, i s-a impus publicarea lucrării dnei Banciu. A fost greu și este, încă, greu să refuzi un șef, astfel că rezultatul este o lovitură dată domeniului și lucrătorilor de aici.

Îl cunosc și pe dl. Cernica și pe dna Mona Mamulea,

inteligentă cercetătoare la Institutul de Filosofie și Psihologie „Constantin Rădulescu-Motru” și aceea care îngrijește volumele de filosofie românească. Am lucrat și lucrăm împreună – de exemplu, în acest vol. IV am studiul „Filosoful, profesiunea și viața. În jurul *Amintirilor* lui Nicolae Bagdasar” – și îi apreciez. Dna Mamulea este, firește, foarte exigentă: iar dacă textul dnei Banciu a putut apărea în halul descris mai sus este pentru că impostura se răzbună, chiar dacă, pentru a exista, are nevoie de și, în același timp, impune obediența, deci formarea personalităților autoritare (Adorno).

Dar, cum nimeni nu este interesat de asemenea „despicări ale firului în patru”, dna Banciu își poate înscrie în CV și în fișa după care primește salariul mărit, o glorioasă prezență în, iată, domeniul filosofic.

Astfel încât monitorizarea corectitudinii academice de către o structură exterioară, a societății civile, este mereu binevenită. Dar nu este suficientă: de fapt, *sarcina transparenței și corectitudinii în mediul universitar și academic aparține comunităților, controlului lor colectiv*, și nu confiscat de structurile birocratice de conducere. Așa cum asumarea unui punct de vedere în cercetarea științifică nu este rezultatul decretelor, ci al dezbaterilor comunității științifice potrivit standardelor de consistență și consecvență, așa și coerența și performanța vieții universitare și științifice pot fi realizate numai prin exprimarea liberă și decizia raționalistă, deci exclusiv potrivit criteriilor științifice și democratice, a universitarilor și cercetătorilor. Altfel, chiar dacă deplânsă de către membri marcanți ai structurilor birocratice, se continuă „fabrica autohtonă de mediocritate” (vezi SAR, *Lisabona, Bologna și fabrica autohtonă de mediocritate*, <http://www.sar.org.ro/files/Raport%20SAR%20asupra%20educatiei,%202007.pdf>).

